

Arrest

nr. 237 479 van 25 juni 2020
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X
 X
 X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2/0101
3000 LEUVEN

2. ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 10 en 16 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaten T. OP DE BEECK, in eigen naam, en A. HAEGEMAN, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers dienen op 6 september 2018 elk een eigen verzoek om internationale bescherming in.

Nadat ze worden gehoord, neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 12 november 2019 voor elk van de verzoekers een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing t.a.v. verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 26 oktober in Gaza. U hebt steeds in Gaza gewoond. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestina-vluchteling bij de UNRWA ingeschreven en u bent soennitisch moslim van religie. Uw vader overleed. Uw moeder verblijft in Saoedi-Arabië met haar nieuwe echtgenoot. U heeft negen broers die allen in Gaza verblijven. U trouwde in 1977 met [A.W.] [...] en u kreeg met haar zes kinderen: Uw dochter [A.A.] [...] diende samen met jullie een verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon [AY.A.J.] [...] diende eveneens recent een verzoek in om internationale bescherming. Uw zoon [A.M.A.J.] [...] werd op 1 maart 2018 in België erkend als vluchteling. Uw zoon [J.] verblijft al zo'n 14 jaar in Spanje en verkreeg de Spaanse nationaliteit. Uw dochter [M.] verblijft momenteel in Griekenland. Uw dochter [T.] woont nog steeds in Gaza.

U werkte in Gaza als meubelmaker in uw eigen atelier totdat uw atelier zware schade opliep tijdens een overstroming in 2014. Sindsdien werkte u als taxichauffeur.

Uw zoon [M.] bekritiseerde Hamas en kwam daardoor in de problemen. Vanaf ongeveer 2014 of 2015 werd hij dikwijls opgeroepen en verschillende keren opgesloten gedurende enkele dagen en daarbij geslagen. Bij u thuis gebeurden invallen, ook 's nachts. Ook u werd enkele keren opgeroepen waarbij men u urenlang deed wachten voor men u liet gaan.

Het laatste incident is dat u werd opgeroepen om u te gaan melden bij de Hamas-veiligheidsdiensten. Mensen om u heen waarschuwden u niet te gaan want u zou nooit meer vrij komen. Dit gebeurde enkele dagen voor uw vertrek.

In juli 2018 verliet u Gaza. U reisde naar Turkije via Egypte gebruik makend van uw eigen paspoort. Vervolgens reisde u illegaal naar Griekenland, van waaruit jullie met valse documenten naar België reisden. Op 4 september 2018 kwam u aan in België en op 6 september diende u een verzoek in om internationale bescherming. Jullie vrezen de leefomstandigheden in Gaza, de algemene onveiligheid en het risico op oorlog en specifiek problemen naar aanleiding van de kritiek die uw zoon [M.] tegen Hamas uitte.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaarten en geboortektes van uzelf, uw partner en uw dochter [A.], een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uzelf en uw partner, een betalingsbewijs van lidgeld bij de gehandicaptenorganisatie van uw dochter [A.], een kaart van deze organisatie, vier convocaties, een UNRWA-kaart, een UNRWA-familiekaart, jullie huwelijksakte een bundel medische documenten en een bundel bankdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie verslag persoonlijk onderhoud [A.W.] dd. 04/09/2019 [W], p. 3 en zie de voorgelegde

UNRWA-documenten, identiteitskaarten en de kopies van de paspoorten). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u in Gaza gevaar zou lopen vanwege Hamas door de kritiek die uw zoon Mohammed tegen de organisatie uitte. Specifiek vreest u in geval van terugkeer vermoord of op straat geliquideerd te worden. Deze vrees kan echter om de volgende redenen niet als gegrond worden beschouwd.

Ten eerste wordt jullie algemene geloofwaardigheid geschaad door jullie verklaringen aangaande jullie reisweg. Jullie kregen namelijk alle drie Spaanse visa (zie de informatie aangaande de visums in het administratief dossier), maar jullie stellen die niet gebruikt te hebben omdat de geldigheidsperiodes van de gekregen visa niet overeen kwamen (zie verslag persoonlijk onderhoud [A.A.] dd. 04/09/2019 [A], p. 7, 13 en zie verslag persoonlijk onderhoud [A.W.] dd. 04/09/2019 [W], p. 10). Het is inderdaad zo dat uw visum geldig was van 10 juli 2018 tot 22 oktober 2018, dat het visum van uw vrouw geldig was van 10 juli 2018 tot 23 augustus 2018 en dat het visum van uw dochter [A.] geldig was van 10 augustus 2018 tot 22 november 2018. De termijnen zijn inderdaad verschillend maar in de periode van 10 augustus tot 23 augustus 2018 was het wel mogelijk voor jullie alle drie om het visum te gebruiken. Hiermee geconfronteerd, beaamt u dit maar u stelt dat er geen tijd was om de grensoversteek te regelen (zie CGVS A, p. 13). Hier kan u echter niet in worden gevolgd. Enerzijds moet er worden opgemerkt dat de beslissing voor alle drie visa, ook dat van uw dochter [A.] dat pas geldig was vanaf 10 augustus 2018, werd genomen op 9 juli 2018. Dat betekent dat jullie deze visa zeer waarschijnlijk kort na 9 juli al in handen hadden en dus over de nodige bewijsstukken beschikten om de grensoversteek naar Egypte te beginnen regelen. Anderzijds moet worden vastgesteld dat jullie namen op een lijst verschijnen van mensen die voorzien waren op 25 juli 2018 de grens bij Rafah over te steken (zie de lijst, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is nog voordat de geldigheid van het visum van [A.] inging, maar

normaal gezien nadat jullie de paspoorten met visa ontvingen. Logischerwijs staken jullie dus op 25 juli 2018 de grens met Egypte bij Rafah over, hetgeen mogelijk was omdat jullie voor de Egyptische autoriteiten konden aantonen dat jullie Egypte betraden met het oog op een reis naar Spanje met vertrek tussen 10 en 23 augustus 2018. Het zou uiterst bevreemdend zijn dat jullie, zoals jullie beweren, geen gebruik zouden hebben gemaakt van deze mogelijkheid.

Jullie paspoorten zouden jullie verklaringen kunnen staven, maar deze leggen jullie niet voor, hetgeen significant is. Jullie beweren dat jullie die achterlieten in Griekenland en niet meer konden recupereren (zie CGVS A, p. 10 en zie CGVS W, p. 9). Gezien jullie bevreemdende reisverhaal lijkt het echter niet onredelijk te vermoeden dat jullie ervoor kiezen die paspoorten niet voor te leggen omdat daaruit een reis naar Spanje zou blijken.

Het voorgaande in acht genomen dient zeer kritisch te worden gekeken naar jullie verklaringen over jullie reisweg.

Ten eerste is het stuitend dat uw echtgenote bij haar initiële interview bij de Dienst Vreemdelingen-zaken (DVZ) halsstarrig ontkende in 2018 een visum te hebben ontvangen (zie vragenlijst DVZ dd. 20/09/2018, vraag 24). Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf ze wel toe in de aanloop naar jullie reis naar België een visum te hebben ontvangen (zie CGVS W, p. 10). Haar ontkening was uiteraard niet vol te houden gezien het CGVS duidelijk over de informatie aangaande het visum beschikte. Het is echter opvallend dat haar initiële plan klaarblijkelijk was dat ze de Belgische asielinstanties zou misleiden.

Ten tweede kunnen jullie verklaringen over delen van jullie beweerde reis via Griekenland niet overtuigen. Zo stelt u dat jullie tijdens jullie verblijf van zo'n twee weken in Turkije in Istanbul verbleven (zie CGVS A, p. 12). Uw vrouw stelt niet te weten in welke stad jullie verbleven (zie CGVS W, p. 8). Dit zou misschien geloofwaardig kunnen zijn moest het om een provinciaal centrumstadje gaan, maar het kan bezwaarlijk overtuigen dat jullie in de wereldbekende metropool Istanbul zouden hebben verbleven zonder dat uw vrouw zich daarvan bewust was. Uw vrouw is op gelijkaardige wijze vaag wanneer het over jullie verblijf in Griekenland gaat. U beschrijft hoe jullie aan de rand van een stad verbleven en hoe het huis waarin jullie verbleven omringd was door andere huizen maar dat u ook landbouwgronden zag en verkeer (zie CGVS A, p. 12). Wanneer uw vrouw werd gevraagd of het huis waarin jullie verbleven in de stad of buiten de stad lag, zei ze dat niet te weten (zie CGVS W, p. 9). Gevraagd wat ze zag als ze door het raam keek zei ze 'bossen' (zie CGVS W, p. 9). Dit lijkt te wijzen op een huis buiten de stad. Gevraagd om te bevestigen dat jullie niet in de stad verbleven, antwoordde ze dat jullie bang waren en niet door het raam durfden kijken. De vraag werd haar opnieuw gesteld en dan ze zei het niet te weten omdat het de eerste keer was in het land (zie CGVS W, p. 9). Deze antwoorden zijn onzinnig en onderling tegenstrijdig. Er kan immers geen reden worden gezien waarom door het raam kijken gevaar zou inhouden en bovendien had ze eerder al gezegd dat ze door het raam bomen zag.

Het bovenstaande in acht genomen mag het duidelijk zijn dat jullie ervoor kozen niet de waarheid te vertellen aangaande jullie reisweg. Wat jullie hiermee hopen te winnen is niet meteen duidelijk. Mogelijks vreesden jullie doorverwijzing naar Spanje. Het punt blijft echter dat jullie zeer duidelijk bereid zijn de Belgische asielinstanties in verregaande mate te misleiden indien jullie menen daar voordeel uit te halen. Dit ondergraaft uiteraard jullie algemene geloofwaardigheid.

Nu worden uw concrete problemen besproken. U stelt in de problemen te zijn beland doordat uw zoon [M.] Hamas bekritiseerde.

Voorafgaandelijk, wat de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van uw zoon [M.] betreft, merkt het CGVS op dat hij erkend werd als vluchteling omdat uit de informatie waarover het CGVS beschikte bleek dat er praktische obstakels bestonden die een terugkeer naar de Gazastrook belemmerden. Meer in het bijzonder werd vastgesteld dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah niet mogelijk was, waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. De bijstand van UNRWA had in zijn hoofde dan ook opgehouden te bestaan in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat uw zoon op 1 maart 2018 erkend werd als vluchteling niet betekent dat u ipso facto dient erkend te worden als vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel onderzocht worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming,

waardoor u zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van uw zoon, teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In acht genomen dat de beweerde problemen van [M.] volgens jullie verklaringen ook jullie ertoe zou hebben gedwongen Gaza te verlaten, is het opvallend hoe uitermate vaag uw vrouw is over wat [M.] precies zou hebben gedaan. Gevraagd naar wat [M.] precies deed waardoor ze het zo op hem gemunt hadden, antwoordde zij dat hij het huis verliet en dat ze niet weet wat hij dan deed (zie CGVS W, p. 12). Dit kan uiteraard niet volstaan als antwoord. De vraag werd haar nogmaals gesteld en dan antwoordde ze dat [M.] Hamas altijd bekritiseerde en jongeren tegen hen opzette (zie CGVS W, p. 12). Dit is een bijzonder vaag antwoord. Ze werd gevraagd hoe en waar [M.] Hamas bekritiseerde, maar ze gaf geen antwoord op deze vraag en begon in plaats daarvan uit te wijden over wat Hamas fout deed, specifiek de manifestaties die ze aan de grens met Israël organiseren waarbij mensen verwond geraken of omkomen (zie CGVS W, p. 12). Uw vrouw werd nogmaals gevraagd hoe [M.] Hamas bekritiseerde, waarop zij antwoordde: 'internet, openbaar, de jongeren'. Ze voegde toe dat [M.] 'dikwijls' tegen jongeren zei dat ze niet naar de manifestaties van Hamas moesten gaan (zie CGVS W, p. 13). Dit is wederom een uitermate vaag antwoord. Gevraagd om welke jongeren het gaat zegt ze dat [M.] op alle plaatsen Hamas bekritiseerde (zie CGVS W, p. 13). Opnieuw nietszeggend vaag. Gevraagd specifiek in wat voor plaatsen [M.] kritiek uit, zegt ze dat hij 'overal' spreekt (zie CGVS W, p. 13). Specifiek gevraagd naar wat hij op internet deed, antwoordde ze dat hij over Ismail Haniyya schreef (zie CGVS W, p. 13). Gevraagd waar op internet hij dat deed, stelt ze dat niet te weten omdat ze niets van die dingen kent (zie CGVS W, p.13). Het mag duidelijk zijn dat uw vrouw hoegenaamd niet in staat is om iets concreet te vertellen over wat [M.] precies deed waardoor Hamas hem zou hebben vervolgd. Nochtans spreekt het voor zich dat men dat wel van haar zou kunnen verwachten indien haar zoon werkelijk kritiek zou hebben geuit, hetgeen er, volgens jullie verklaringen, toe zou hebben geleid dat ook zij Gaza moest verlaten. De zeer verregaande vaagheid van de verklaringen van uw vrouw duiden duidelijk op onwaarheden.

Verder wordt de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas ook ondergraven door uw verklaringen over het beweerde laatste incident in Gaza. Mannen van Hamas zouden op een donderdag naar uw huis zijn gekomen en u hebben gezegd zich op zondag te gaan melden (zie CGVS A, p. 17, 18). 'Iedereen' zou hebben gezegd dat als u zou gaan, dat u dan nooit meer zou vrijkomen (zie CGVS A, p. 18). Enerzijds is het bizar dat Hamas zou menen dat u een dermate ernstig probleem voor hen vormt dat ze u zouden opsluiten en nooit meer zouden vrijlaten, maar dat ze toch een comfortabele termijn van drie dagen zouden geven om u te komen melden, in plaats van dat ze u dadelijk meenamen. Anderzijds kan u helemaal niet aannemelijk maken waarom men u dusdanig zwaar zou aanpakken. Indien men de lijn van uw relaas volgt was u al verscheidene keren opgeroepen of meegenomen door Hamas, en dan moest u telkens verscheidene uren op hun bureau spenderen waarbij ze u ondervroegen, beledigden en vernederden, voor u werd vrijgelaten (zie CGVS A, p. 16, 17). U stelt dus dat deze laatste oproeping fundamenteel anders zou zijn en dat men u voor zeer lange termijn zou willen opsluiten. Dit lijkt een bevreemdende en onlogische escalatie te zijn. Gevraagd waarom mensen dachten dat u niet meer zou vrijkomen, antwoordde u dat u ook overal over Hamas begon te praten en over hen kloeg (zie CGVS A, p. 18). Gevraagd wat u dan precies deed, verklaarde u dat u met burens en vrienden sprak over hoe Hamas u behandelde. Hamas zou hier via informanten misschien over hebben gehoord (zie CGVS A, p. 18). Dit is echter helemaal geen afdoende uitleg. Het is immers totaal niet overtuigend dat Hamas zou overgaan tot extreme maatregelen, enkel omdat u binnen uw eigen vriendenkring en familie klaagt over het feit dat ze u, volgens uw verklaringen, slecht zouden behandelen. Gevraagd wat u vreest in geval een terugkeer naar Gaza stelt u dat u zou worden vermoord door wat u over hen zei (zie CGVS A, p. 18). Het is evident dat dit totaal niet in proportie staat met wat u binnen de context van uw relaas deed.

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat jullie beweerde problemen met Hamas niet kunnen overtuigen.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Naast de problemen die hier werden besproken stellen jullie ook de algemene onveiligheid in Gaza te vrezen (zie CGVS A, p. 19). De veiligheidssituatie in Gaza wordt verderop in detail besproken.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die

veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U heeft in Gaza steeds een eigen inkomen gehad. Initieel was dit uw meubelzaak, maar die moest u stopzetten vanwege beschadiging door een overstroming (zie CGVS A, p. 8, 16). Daarna leefde u van uw spaargeld, van uw werk als taxichauffeur (zie CGVS A, p. 8) en van wat uw zoon in Spanje en uw andere kinderen u opstuurden (zie CGVS A, p. 8). Het is echter duidelijk dat u wel over degelijke financiële middelen beschikte. In functie van uw Spaanse visumaanvraag kon u immers afdoende financiële middelen aantonen (zie CGVS A, p. 12). U stelt dat al uw spaargeld opging aan jullie reis naar Europa (zie CGVS A, p. 16). Daarbij moet echter worden opgemerkt dat, zoals hierboven geargumenteed, een groot deel van jullie reisweg niet geloofwaardig is. Het is niet aannemelijk dat jullie illegaal naar Europa reisden en men moet redelijkerwijs vermoeden dat jullie naar Europa reisden gebruik makend van jullie Spaanse visa. Een legale reis is uiteraard aanzienlijk goedkoper dan een illegale reis met een smokkelaar. Daaruit volgt dat er vraagtekens rijzen bij uw bewering dat al uw spaargeld zou zijn opgebruikt.

Verder wordt vastgesteld dat u over een degelijk familiaal netwerk beschikt in Gaza. Vier van uw kinderen verblijven momenteel weliswaar in het buitenland (zie CGVS A, p. 7), maar in elk geval uw zoon [J.] in Spanje steunde jullie financieel (zie CGVS A, p. 8). Uw dochter [T.] verblijft nog in Gaza en haar echtgenoot werkt als taxichauffeur (zie CGVS A, p. 7). Verder heeft u negen broers en zussen in Gaza (zie CGVS A, p. 5-6). Deze verkeren allen in zeer degelijke financiële omstandigheden. Ze hebben inkomsten uit zaken zoals de verhuur van eigendommen, een officierenloon van de Palestijnse autoriteit, een meubelbekledingszaak en werk als ingenieur en advocaat. Een werkte vroeger als juridisch adviseur in de rechtbank en is nu op pensioen. Een is ziek en werd geopereerd maar wordt onderhouden door zijn kinderen die goede jobs hebben en hij had zelf ook enig kapitaal. U heeft ook een zus die in een welgestelde familie is gehuwd.

Langs de kant van uw vrouw is het minder duidelijk. Een zus woont in Jordanië en haar echtgenoot werkt daar in een restaurant (zie CGVS W, p. 4). Verder stelt zij in Gaza nog maar vijf overlevende broers en zussen te hebben (zie CGVS W, p. 4). Een zus en haar echtgenoot zouden geen inkomen hebben. Verder zouden vier broers in haar ouderlijk huis wonen met hun families. Zij zouden vroeger hebben gewerkt in de groentehandel en als arbeiders, maar nu weet ze niet van wat zij leven. Er zou geen breuk zijn tussen haar en haar broers maar gewoon weinig contact sinds het overlijden van haar vader (zie CGVS W, p. 4, 5). Het zou echter uitermate bevreemdend zijn dat zij van vier van haar broers helemaal niet zou weten van wat zij leven. Daarom werden enige opzoeken verricht en zo werden een [M.K.I.A.T.], een [M.K.I.A.T.] en een [A.K.I.A.T.] gevonden. Dit zijn dus drie mensen met de voornamen van haar broers (zie CGVS W, p. 4) en met dezelfde namen van vader en grootvader als uw vrouw en met dezelfde achternaam als uw vrouw. Ze verblijven ook alle drie in Gaza aangezien ze werden teruggevonden in bronnen die met Gaza zijn verbonden (zie de internetopzoeken toegevoegd aan het administratief dossier). Het lijkt dus redelijk ervan uit te gaan dat het hier om uw schoonbroers gaat. [A.] en [M.] verschijnen op lijsten van november 2017 van mensen die een pensioen zullen gaan ontvangen, blijkbaar van de Palestijnse Autoriteit. [M.] was iemand wiens pensioen van de

Palestijnse Autoriteit werd stopgezet en die vervolgens actie voerde, voornamelijk in 2016, om dit opnieuw te ontvangen. Hij wordt vermeld bij een manifestatie en bij een rechtszaak hierover bij het Palestijnse hooggerechtshof. Het hooggerechtshof ging overigens over tot een vernietiging van de stopzetting van de lonen en pensioenen. Op basis hiervan en op basis van de reeds aangetoonde gebrekkige geloofwaardigheid van vooral uw vrouw, is het redelijk hieruit te concluderen dat minstens drie van de broers van uw vrouw, van wie zij beweerde niet te weten van wat zij leefden, voor de Palestijnse Autoriteit werkten en heden een pensioen ontvangen. Het is niet duidelijk welk voordeel zij zou willen halen uit dit achter te houden. Mogelijks wilde zij eventuele politieke posities of eventuele jobs bij de veiligheidsdiensten verbergen. In elk geval moet het CGVS besluiten dat de financiële positie van het familiaal netwerk van uw vrouw beter is dan zij wilde laten uitschijnen. Andermaal blijkt hieruit dat jullie bereid zijn de Belgische asielinstanties te misleiden indien jullie menen daar voordeel uit te halen.

Gebruik makend van jullie eigen middelen en de ondersteuning van jullie familiaal netwerk konden jullie steeds voorzien in onderdak in huurhuizen (zie CGVS A, p. 4). U en uw vrouw hadden medische zorgen zoals beschreven in de voorgelegde attesten van fedasil, maar u zou een medische verzekering hebben en in geval van zware operaties nam de Palestijnse Autoriteit de kosten op zich (zie CGVS A, p. 14).

De handicap van jullie dochter [A.] is uiteraard een zeer bemoeilijkende factor voor jullie situatie in Gaza. Het CGVS moet echter concluderen dat jullie in Gaza in de mogelijkheid waren hiermee om te gaan. Enerzijds bevonden jullie zich, zoals hierboven aangetoond, in een degelijke financiële situatie. Dit biedt bewegingsruimte om in de mate van het mogelijke een dagelijks leven in te richten dat beantwoordt aan de noden van [A.]. Anderzijds hadden jullie in Gaza wel degelijk toegang tot begeleiding en ondersteuning. Verscheidene hulporganisaties boden ondersteuning aan families die voor een gehandicapt familielid zorgen. [A.] kon gebruik maken van dagopvang en opleiding bij dergelijke organisaties en kreeg ook een soort uitkering (zie CGVS A, p. 15).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die jullie voorlegden kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers jullie identiteit, herkomst, familiesituatie, jullie UNRWA-inschrijving en de handicap van [A.]. De convocaties hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een coherent en aannemelijk vluchtrelaas, wat hier niet het geval is.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door

jihaadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond

vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote en uw dochter [A.] een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 5 maart 1962 in Gaza en u heeft steeds in Gaza gewoond. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestina-vluchteling geregistreerd bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Uw beide ouders zijn overleden. U heeft zes broers en zussen die nog in leven zijn. Een woont in Jordanië. De anderen in Gaza.

U trouwde in 1977 met [A.A.] [...] en u kreeg met hem zes kinderen: Uw dochter [A.A.] [...] diende samen met jullie een verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon [A.Y.A.J.] [...] diende eveneens recent een verzoek in om internationale bescherming. Uw zoon [A.M.A.J.] [...] werd op 1 maart 2018 in België erkend als vluchteling. Uw zoon [J.] verblijft al zo'n 14 jaar in Spanje en verkreeg de Spaanse nationaliteit. Uw dochter [M.] verblijft momenteel in Griekenland. Uw dochter [T.] woont nog steeds in Gaza.

U was in Gaza huisvrouw. Uw man werkte in Gaza als meubelmaker in zijn eigen atelier totdat het atelier zware schade opliep tijdens een overstroming in 2014. Sindsdien werkte hij als taxichauffeur.

Uw zoon [M.] bekritiseerde Hamas en kwam daardoor in de problemen. Vanaf ongeveer 2014 of 2015 werd hij dikwijls opgeroepen en verschillende keren opgesloten gedurende enkele dagen en daarbij geslagen. Bij u thuis gebeurden invallen, ook 's nachts. Ook uw man werd enkele keren opgeroepen waarbij men hem urenlang deed wachten voor men hem liet gaan.

Het laatste incident is dat uw man werd opgeroepen om zich te gaan melden bij de Hamas-veiligheidsdiensten. Mensen om hem heen waarschuwden hem niet te gaan want hij zou nooit meer vrij komen. Dit gebeurde enkele dagen voor jullie vertrek.

In juli 2018 verlieten jullie Gaza. Jullie reisden naar Turkije via Egypte gebruik makend van jullie eigen paspoorten. Vervolgens reisden jullie illegaal naar Griekenland, van waaruit jullie met valse documenten naar België reisden. Op 4 september 2018 kwamen jullie aan in België en op 6 september diende u een verzoek in om internationale bescherming. Jullie vrezden de leefomstandigheden in Gaza, de algemene onveiligheid en het risico op oorlog en specifiek problemen naar aanleiding van de kritiek die uw zoon [M.] tegen Hamas uitte.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaarten en geboortektes van uzelf, uw partner en uw dochter [A.], een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uzelf en uw partner, een betalingsbewijs van lidgeld bij de gehandicaptenorganisatie van uw dochter [A.], een kaart van deze organisatie, vier convocaties, een UNRWA-kaart, een UNRWA-familiekaart, jullie huwelijksakte een bundel medische documenten en een bundel bankdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als die van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in aannemelijk te maken dat hij om redenen buiten zijn wil gedwongen was het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde motieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u om redenen buiten uw wil gedwongen was het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Wat het verzoek van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting

Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw dochter Amani een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing t.a.v. tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 4 mei 1980 in Gaza. U bent van Palestijnse origine en bent als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA. U kwam met uw beide ouders [A.A.] [...] en [A.W.] [...] naar België. U heeft vijf broers en zussen. Uw broer [A.Y.A.J.] [...] diende eveneens recent een verzoek in om internationale bescherming. Uw broer [A.M.A.J.] [...] werd op 1 maart 2018 in België erkend als vluchteling. Uw broer [J.] verblijft al zo'n 14 jaar in Spanje en verkreeg de Spaanse nationaliteit. Uw zus [M.] verblijft momenteel in Griekenland. Uw zus [T.] woont nog steeds in Gaza.

In juli 2018 verlieten jullie Gaza. Op 4 september 2018 kwamen jullie aan in België en op 6 september diende u een verzoek in om internationale bescherming. Jullie vrezen de leefomstandigheden in Gaza, de algemene onveiligheid en het risico op oorlog en specifiek problemen naar aanleiding van de kritiek die uw broer [M.] tegen Hamas uitte. Uw ouders stellen dat [M.] kritiek uitte tegen Hamas, wat er uiteindelijk toe leidde dat hij Gaza moest verlaten. Bij jullie thuis zouden invallen zijn gebeurd en uw vader zou enkele keren zijn opgeroepen waarbij waarbij men hem urenlang deed wachten voor men hem liet gaan.

Het laatste incident zou zijn dat uw vader werd opgeroepen om zich te gaan melden bij de Hamasveiligheidsdiensten, maar mensen om hen heen waarschuwden hem niet te gaan want hij zou nooit meer vrij komen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaarten en geboorteaktes van uzelf en uw beide ouders, een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uzelf en uw ouders, een betalingsbewijs van lidgeld bij de gehandicaptenorganisatie, een kaart van deze organisatie, vier convocaties, een UNRWA-kaart, een UNRWA-familiekaart, de huwelijksakte van uw ouders, een bundel medische documenten en een bundel bankdocumenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de nota van 20 september 2018 in uw administratief dossier blijkt dat uw ouders verklaarden dat u niet in staat was een interview te doen. De Dienst Vreemdelingenzaken gaf daar gevolg aan en nam inderdaad geen interview af. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u inderdaad niet in de mogelijkheid verkeert om geïnterviewd te worden en daarom werd u op de dag van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet gehoord.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden.

Volgens uw vader zou u, naast de problemen die zij aanhaalden met Hamas, bang zijn voor de algemene situatie in Gaza. Er moet dus worden vastgesteld dat de motieven van uw verzoek om internationale bescherming identiek zijn aan die van uw vader. Buiten uw situatie als persoon met een

handicap neemt het CGVS verder geen aanduidingen waar die wijzen op eigen motieven die specifiek op u van toepassing zijn.

In hoofde van uw vader werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in aannemelijk te maken dat hij om redenen buiten zijn wil gedwongen was het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten. Aangezien u zich volledig beroept op dezelfde motieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u om redenen buiten uw wil gedwongen werd het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Uw handicap werd ook besproken in de beslissing van uw vader. Wat het verzoek van uw vader betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw moeder een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee ontvankelijke verzoekschriften hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen van 12 november 2019, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 240 482 ingediend op 10 december 2019 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 242 246, ingediend op 16 december 2019.

Ter terechtzitting wijst de voorzitter op artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt: *"Indien een verzoekende partij meerder ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."*

Aan verzoekers wordt ter terechtzitting gevraagd of zij een voorkeur hebben voor één van de twee neergelegde verzoekschriften. De voorzitter verduidelijkt dat indien verzoekers niet uitdrukkelijk een voorkeur aanduiden, de Raad zal oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, in casu het verzoekschrift onder rolnummer 242 246. Verzoekers worden dan geacht afstand te doen van het andere verzoekschrift.

Verzoekers stellen dat zij hun beroep in de zaak met rolnummer 240 482 behandeld willen zien. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nummers 240 482 en 242 246 van rechtswege gevoegd. Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, te oordelen op grond van het door verzoekers aangeduide verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer 240 482 en wordt de afstand van het geding vastgesteld in de zaak met rolnummer 242 246.

3. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, met name de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretisch betoog over de aangevoerde schendingen, verkondigen verzoekers de mening dat er onjuist werd gemotiveerd wat de analyse van hun vluchtverhaal betreft, en dat vanuit die verkeerde premissen men hen ten onrechte uitsloot van de bescherming van rechtswege, foutief toepassing makend van artikel 1D van de Conventie van Genève juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen uiteengezette vluchtmotieven. Zij lichten hierbij toe:

"Dat men, ten eerste, een ernstig probleem maakt van de gehele Spaanse visumkwestie, die a.h.w. een schaduw werpt over de rest van de zaak;

Dat men zelfs in het gehoor duidelijk heeft aangegeven dat men niet gelooft dat zij de Spaanse visa niet hebben gebruikt, en m.a.w. duidelijk insinueert dat zij wel degelijk via Spanje zijn gekomen;

Dat het CGVS overigens stelt dat verzoekers uitleg over de verschillende geldigheidsduur van de visa voor hen alledrie - en meer bepaald het feit dat er maar een heel beperkte overlappingsperiode was voor gezamenlijk gebruik - van de hand wordt gewezen als ongeloofwaardig;

Dat verzoekers nochtans duidelijk hebben uitgelegd dat deze periode te kort was om gezamenlijk hun uitreis naar Egypte nog geregeld te krijgen en dus deze kans onbenut hebben gelaten;

Dat voorts twee bemerkingen zich opdringen;

Dat vooreerst het CGVS louter speculeert, en kwade trouw vermoedt o.b.v. het gegeven dat verzoekers hun originele paspoort niet meer voorhanden hebben; geïnsinueerd wordt dat zij dit hebben achtergehouden, en dat zij dus onvoldoende medewerking bieden in hun dossier;

Dat verzoekers echter duidelijk de omstandigheden hebben toegelicht waarin zij hun paspoorten kwijtspeelden, nl. deze werden teruggeëist door de passeurs; zulks is jammer genoeg een vaak voorkomende praktijk, en men mag hieruit niet zomaar kwade trouw of bedrog afleiden;

Dat verder het CGVS zelf ook moet toegeven dat niet duidelijk is wat verzoekers zouden te winnen hebben bij het verhalen van een inreis via Spanje; immers, ook daar zouden zij een netwerk van steun via zoon [J.] kunnen genieten, en mogelijks zou de Dublin-toetsing ook hebben toegelaten naar België te komen wegens een erkend familielid hier;

Dat het al dan niet via Spanje reizen in se geen relevantie heeft voor het eerdere verhaal, m.n. hetgeen is gebeurd in Gaza; dat nochtans te pas en te onpas verwezen wordt naar deze vermeende vaagheid, zodat die als passe-partout gebruikt wordt overal waar men de verklaringen van verzoekers in twijfel wil trekken;

Dat verzoekers wel degelijk via Turkije (passage van +/-15 dagen) hebben gereisd en dan verder naar Griekenland, waar ze in Athene hebben verbleven, zoals verzoeker heeft uitgelegd;

Dat het ook niet hoeft te verbazen dat verzoekster [W.] daarover maar weinig weet te zeggen, nu zij geen geografische kennis heeft en niet steeds goed wist waar ze precies verbleef; het feit dat zij op een gegeven ogenblik spreekt over bommen die zij vanuit hun safehouse kon zien, sluit hoegenaamd niet uit dat zij de door haar man beschreven reisweg ook daadwerkelijk heeft gevolgd;

Dat de kwestie van de paspoorten en de reisweg dan ook geen valabel argument is om het relaas van verzoekers op losse schroeven te zetten;

Dat men, ten tweede, verzoekster verwijt bij het gehoor bij het CGVS maar weinig concrete info te hebben kunnen geven over de problemen die haar zoon [M.] eerder met Harnas had gehad;

Dat verzoekster onderstreept dat zo goed als heel haar naaste familie in mindere of meerdere mate bij het probleem met Harnas betrokken is, doch dit in verschillende gradaties; dat zij niet steeds alle details weet over eenieders probleem, ook niet over [M.];

Dat zij als moeder deze zaken ook niet tot in detail volgde (wat meer een "mannenzaak" was) en zij ook nog andere taken had;

Dat hoe dan ook haar zoon [A.M.] [...] hier in België werd erkend, waarbij diens problemen (het feit als opruier en tegenstander te worden beschouwd door Harnas) voor een groot deel de basis vormden van verzoeksters aanvraag;

Dat men dan toch moeilijk nog de basis van verzoeksters asielprocedure kan betwisten, ook al kent zij relatief weinig details van diens problemen: deze zijn kennelijk voldoende aanvaard in diens eigen beslissing;

Dat deze gang van zaken dus vrij onlogisch is;

Dat men, ten derde, stelt dat verzoekers beweringen als zou de laatste convocatie die hij heeft gehad problematischer zijn geweest dan alle vorige, ongeloofwaardig zijn, minstens ten onrechte als element van vrees door hem worden gezien;

Dat men van oordeel is dat het feit dat verzoeker die laatste maal zou zijn opgeroepen door Harnas geen wezenlijk verschil uitmaakte met de vorige keren, waarbij hij telkens huiswaarts kon keren;

Dat men van verzoeker dan kennelijk verwacht om gedurende maanden of jaren dergelijke willekeurige arrestaties, geweldplegingen en vernederingen te ondergaan, zonder precies te weten hoe een en ander zal aflopen; deze onzekerheid noemde hij terecht een vorm van "terroriseren";

Dat verzoeker stilaan wanhopig werd, en terecht, vanuit zijn beleving, kon vrezen voor zijn leven; Dat er dus zeker een subjectief element van vrees (zoals gepreciseerd en toegelicht in de "Guide des Procédures..." onder de nummers 40 e.v.) in verzoekers hoofde te worden weerhouden gezien de vervolging van zijn zoon (die leidde tot erkenning); dit is net zo belangrijk als het objectieve element daarvan;"

Verzoekers benadrukken dat het begrip "persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid" ruim moet worden opgevat en dat zij wel degelijk door een situatie buiten hun wil om het gebied waarin UNRWA werkzaam is, hebben moeten verlaten.

Verzoekers concluderen:

"Dat, al deze gegevens in acht genomen, het CGVS niet naar behoren motiveert waarom verzoekers zich niet in een uitermate dreigende situatie zouden hebben kunnen bevinden toen ze Gaza ontvluchtten richting Egypte en later Turkije, en dit rekening houdende met alle objectieve en subjectieve elementen van vrees die hierbij relevant zijn;

Dat verzoekers geprobeerd hebben om deze gecompliceerde situatie, met daarin meer actoren dan zijzelf alleen, genuanceerd weer te geven, wat misschien niet altijd even adequaat is gebeurd maar wel begrijpelijk is, gezien deze complexiteit;

Dat het CGVS derhalve ten onrechte stelt dat verzoekers Gaza hebben verlaten om redenen die niet buiten hun wil zijn te situeren, en dit derhalve ten onrechte deden, wat maakt dat zij geen aanspraak kunnen maken op art. 1D van de Conventie;

Dat het immers duidelijk mag zijn dat UNRWA niet bij machte is om afdoende bescherming te bieden tegen deze praktijken van willekeurige arrestaties, verhoren en verdere detenties door Harnas;"

Verzoekers uiten verder nog kritiek op het standpunt van de commissaris-generaal dat UNRWA nog in de mogelijkheid is om bijstand te leveren. Zij stellen dat evenwel niet om de structurele financiële crisis van deze organisatie heen kan worden gegaan en betogen:

"Dat er allang, en zeker vanaf 2015, ernstige budgettaire problemen zijn gerezen rond het UNRWA, die met donaties van bepaalde landen (nu eens Saudi-Arabië of de USA, dan weer Canada en nu recentelijk door de VAE) moeten gelenigd worden; telkens moet er worde gekrasseld om bijvoorbeeld onderwijs te kunnen garanderen aan de vele kinderen in Gaza, wat maar een deeltaak is van het gehele takenpakket van UNRWA;

Dat het CGVS derhalve erg optimistische conclusies trekt waar het stelt dat ondanks deze structurele crisis (die inderdaad nog steeds opduikt in allerhande berichtgeving, cfr. stuk 3: "The UN agency for Palestinian refugees faces another crisis" (The Washington Post, 16.08.2019)), UNRWA nog steeds functioneert, Dat het CGVS niet ernstig kan volhouden dat UNRWA kan tegemoetkomen aan de noden van Gaza's inwoners,"

Verzoekers verwijzen naar wat reeds vroeger werd gesteld in arresten van de Raad, met name het arrest nr. 181 461 van 30 januari 2017 en het arrest nr. 181 639 van 1 februari 2017.

Verzoekers stellen vervolgens:

"Dat de Raad per eind 2019, en gezien de hogere berichtgeving, toch niet tot een ander oordeel zal kunnen komen;

Dat nu recent de budget cuts van de Trump-administratie UNRWA voor nog grotere problemen hebben geplaatst;

Dat het dus niet alleen maar goed nieuw is dat er te rapen valt, jammer genoeg; Dat verzoekers zich dus terdege ongerust mogen maken over de situatie ter plaatse, en de bescherming die het UNRWA hun daar weet te bieden;

Dat het CGVS aldus ten onrechte stelt dat verzoekers niet aantonen dat UNRWA hen niet verder conform de krijtlijnen van haar missie zou kunnen beschermen - en dan nog abstractie makend van de individuele problemen die verzoekers hebben aangekaart, en dewelke ten onrechte buiten beschouwing worden gelaten door het CGVS);

Dat het CGVS, tot slot, deze kwestie koppelt aan de mogelijkheid tot terugkeer, die er ontegensprekelijk zou zijn;

Dat, wat verzoekers betreft, deze discussie irrelevant is, gezien hun persoonlijke problemen (waardoor terugkeer niet aan de orde is), doch dat het CGVS deze wel verder uitwerkt, vermits een beschermde persoon die er opnieuw zijn bescherming kan gaan opnemen, er ook daadwerkelijk moet geraken;

Dat een hele passage wordt gewijd aan de overweging dat de Rafah-grensovergang vanuit Egypte kan gebruikt worden, zij het dat zulk een doortocht planning vergt wegens de erg beperkte openingstijden van de grenspost, en dat tevens de trip door de Sinaï met de nodige omzichtigheid moet worden ondernomen, nu daar vaak gewapende overvallen en aanslagen plaatsvinden;"

Verzoekers verwijzen vervolgens naar de bovenvermelde arresten van de Raad, zowel als naar arrest nr. 182 381 van 16 februari 2017.

Verzoekers vervolgen: *"Dat we inmiddels twee jaar verder zijn, waarbij de situatie administratief kennelijk blijkt te zijn vergemakkelijkt voor terugkeerders, maar dat qua veiligheid men nuanceert dat "Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio"*

Dat zulks alleszins weinig vertrouwen inboezemt, wetende ook dat het CGVS erkent dat er "burgerslachtoffers" zijn gevallen, wat aangeeft dat om het even wie getroffen kan worden;"

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens juncto de Conventie van Genève.

Zij verwijzen naar arrest nr. 182 381 van 26 februari 2017 waarin werd besloten dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, sprake was van vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza. Verzoekers stellen:

“Dat deze situatie vanzelfsprekend ook nu nog aan de orde is;

Dat het best mogelijk is dat bepaalde terreinen van het maatschappelijk samenleven nog min of meer functioneren, maar dat zulks niet wegneemt dat de mogelijkheden om een menswaardig bestaan uit te bouwen van al wie vastzit in Gaza erg beperkt zijn;

Dat de handicap van verzoekster Amani zulks nog extra gaat onderstrepen;

Dat het niet opgaat te stellen dat deze familie in het verleden wel zijn streng heeft getrokken en dit dus naar de toekomst toe ook wel zal kunnen; integendeel, door de migratie van de meeste van de kinderen worden de bronnen van inkomsten beperkter;

Dat men niet inziet waarom de omschrijving die de R.V.V. anno 2017 terechtfomuleerde nu twee jaar later irrelevant zou zijn geworden. Gaza zit fundamenteel nog steeds in dezelfde humanitaire impasse;”.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij zetten hierbij met name uiteen:

“Dat genoegzaam moge blijken dat de situatie in Gaza er eentje is zoals beoogd in art. 48/4 VW, in weerwil van hetgeen het CGVS daarover stelt;

Dat wordt gesteld dat er geen sprake is (althans niet meer na de beëindiging van de oorlog in 2014) van een gewapend conflict, noch tussen gewapende groepering, noch als open conflict;

Dat evenwel de vraag zich opdringt of de hele situatie “as such”, namelijk een langdurige blokkade van het gebied door het omliggende Israël, op zich geen gewapende omknechting inhoudt die als beleg en dus een gewapend conflict te kwalificeren valt;

Dat verzoeker van mening is dat daarop positief geantwoord dient te worden;

Dat de inwoners van Gaza grotendeels geblokkeerd zitten in een getto, verstoken van de meest elementaire voorzieningen en van enige menselijke waardigheid;

Dat het thans makkelijker passeren van de grensovergang in Rafah deze probleemsituatie niet oplost, nu deze situatie (inclusief deze op de Sinai) steeds erg precair is en morgen helemaal anders kan zijn;

Verzoekers verwijzen naar het meest recente WHO-rapport (“special situation update”) van november 2019 (stuk 4), waarin te lezen staat dat sedert de protesten van maart 2018 (en dus op anderhalf jaar tijd) er 321 mensen (waaronder 64 kinderen) om het leven kwamen en er 35.311 gewond raakten;

Dat, zelfs indien de meeste van deze overlijdens gelinkt zijn aan protesten, nog steeds de vaststelling geldt dat protesteren een basisrecht is en dat een dergelijk overtrokken militair ingrijpen op burgerprotest nooit gerechtvaardigd is;

Dat de integriteit, zowel fysiek als geestelijk, van verzoekers onmogelijk kan gewaarborgd worden in een gebied als Gaza;

Dat opnieuw kan verwezen worden naar het arrest van de raad van 16.02.2017;

Dat verzoekers evenwel zeer expliciet volharden in hun stellingname dat hun het statuut van politiek vluchteling zou moeten verleend worden;”

Verzoekers voegen volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

- Washington Post, “The U.N. Agency for Palestinian refugees faces another crisis”, 16 augustus 2019;
- World Health Organization, “Special situation update, occupied Palestinian territory, Gaza”, 12-14 november 2019.

4. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 11 maart 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019;
- COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020.

5. Bevoegdheid en voorafgaande opmerkingen

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn

geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoekers als Palestijn een verblijfsrecht hadden in de Gazastrook en er de bijstand van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (UNRWA) genoten,

wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan worden afgeleid dat verzoekers elders een gewoonlijk verblijf hadden. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoekers van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoekers van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

Verzoekers kunnen enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoekers “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

6.2.3. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De verwerende partij heeft door middel van een aanvullende nota de informatie over de financiële slagkracht van UNRWA geactualiseerd.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun belofte bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de belofte 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het is belast. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd –, te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”* en het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed

als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Het persartikel van de Washington Post en de aangehaalde rechtspraak van de Raad, die steunen op verouderde informatie, doen niet anders besluiten.

Verzoekers moeten derhalve aantonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zouden kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers' invloed en onafhankelijk van hun wil die hen dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers' vluchtmotieven;
- verzoekers' socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan hun situatie die hen in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn *“Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoekers rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekers (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kunnen genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermings-status aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 25 maart 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoekers beschikken over hun identiteitskaarten en kopieën van de eerste pagina van hun Palestijnse paspoorten, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen zij ook niet betwisten.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek haar vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire

voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische militie, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekers brengen in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekers bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zullen worden ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook hebben verlaten, dan wel ernaar terugkeren, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit hun verklaringen dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stonden. Aan de door hen voorgehouden problemen met de binnenlandse veiligheidsdiensten kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoekers niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoekers hebben derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in hunnen hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kunnen scharen. De verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot

raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de

inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van

fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengen verzoekers geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers' vluchtmotieven

Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij vrezen vermoord of op straat geliquideerd te worden door Hamas bij terugkeer omwille van de kritiek die hun zoon M. tegen deze organisatie uitte.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoekers ter staving van hun verzoek om internationale bescherming hebben aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hen zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

Waar verzoekers stellen dat M. als vluchteling in België werd erkend grotendeels omwille van zijn problemen met Hamas en betogen dat als één iemand wordt geviséerd, ook de rest van het gezin wordt geviséerd, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk stelt dat verzoekers' zoon M. werd erkend omdat uit informatie waarover het CGVS toen beschikte, bleek dat er praktische obstakels bestonden die een terugkeer naar de Gazastrook belemmerden. De commissaris-generaal motiveert meer bepaald als volgt: *"Meer in het bijzonder werd vastgesteld dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah niet mogelijk was, waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. De bijstand van UNRWA had in zijn hoofde dan ook opgehouden te bestaan in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie."*

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat het gegeven dat M. op 1 maart 2018 werd erkend als vluchteling niet betekent dat verzoekers ipso facto moeten worden erkend als vluchteling omdat elk beschermingsverzoek individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Verzoekers gaan in hun verzoekschrift geheel voorbij aan dit motief. Het betoog ter terechtzitting dat het verhaal van hun zoon M. als plausibel werd aanvaard, mist dan ook feitelijke grond.

Verder zet de commissaris-generaal uitgebreid uiteen waarom hij van oordeel is dat de verklaringen van tweede verzoekster over wat M. precies zou hebben gedaan uitermate vaag zijn, hoewel het de beweerdde problemen van M. zijn die verzoekers volgens hun verklaringen zouden hebben gedwongen om Gaza te verlaten, zoals terdege blijkt uit volgende motieven:

"In acht genomen dat de beweerdde problemen van [M.] volgens jullie verklaringen ook jullie ertoe zou hebben gedwongen Gaza te verlaten, is het opvallend hoe uitermate vaag uw vrouw is over wat [M.] precies zou hebben gedaan. Gevraagd naar wat [M.] precies deed waardoor ze het zo op hem gemunt hadden, antwoordde zij dat hij het huis verliet en dat ze niet weet wat hij dan deed (zie CGVS W, p. 12). Dit kan uiteraard niet volstaan als antwoord. De vraag werd haar nogmaals gesteld en dan antwoordde ze dat [M.] Hamas altijd bekritiseerde en jongeren tegen hen opzette (zie CGVS W, p. 12). Dit is een bijzonder vaag antwoord. Ze werd gevraagd hoe en waar [M.] Hamas bekritiseerde, maar ze gaf geen antwoord op deze vraag en begon in plaats daarvan uit te wijden over wat Hamas fout deed, specifiek de manifestaties die ze aan de grens met Israël organiseren waarbij mensen verwond geraken of

omkomen (zie CGVS W, p. 12). Uw vrouw werd nogmaals gevraagd hoe [M.] Hamas bekritiseerde, waarop zij antwoordde: 'internet, openbaar, de jongeren'. Ze voegde toe dat [M.] 'dikwijls' tegen jongeren zei dat ze niet naar de manifestaties van Hamas moesten gaan (zie CGVS W, p. 13). Dit is wederom een uitermate vaag antwoord. Gevraagd om welke jongeren het gaat zegt ze dat [M.] op alle plaatsen Hamas bekritiseerde (zie CGVS W, p. 13). Opnieuw nietszeggend vaag. Gevraagd specifiek in wat voor plaatsen [M.] kritiek uit, zegt ze dat hij 'overal' spreekt (zie CGVS W, p. 13). Specifiek gevraagd naar wat hij op internet deed, antwoordde ze dat hij over Ismail Haniyya schreef (zie CGVS W, p. 13). Gevraagd waar op internet hij dat deed, stelt ze dat niet te weten omdat ze niets van die dingen kent (zie CGVS W, p.13)."

Verzoekers betogen dat heel de naaste familie van verzoekster in mindere of meerdere mate bij het probleem met Hamas is betrokken, dat zij niet steeds alle details weet over eenieders probleem, dat zij als moeder deze zaken niet in detail volgde, wat meer een mannenzaak is, en dat zij nog andere taken heeft. Dit betoog doet geen afbreuk aan de bevinding dat verzoekster niet in staat is om iets concreets te vertellen over wat M. precies deed waardoor Hamas hem zou hebben vervolgd. Verzoekers trachten de onwetendheid van verzoekster te minimaliseren en te vergoelijken maar de commissaris-generaal kan worden bijgetreden in het standpunt dat men redelijkerwijze meer concrete verklaringen van verzoekster kan verwachten indien M. werkelijk kritiek zou hebben geuit die ertoe zou hebben geleid dat zij Gaza moesten verlaten. De verklaringen van verzoekster, zelfs indien rekening wordt gehouden met haar positie als vrouw, worden dermate gekenmerkt door hun zeer verregerende vaagheid, dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Ten slotte zet de commissaris-generaal ook uitgebreid uiteen waarom verzoekers' vluchtrelaas verder wordt ondergraven door verzoekers verklaringen over het beweerde laatste incident in Gaza, toen mannen van Hamas op een donderdag naar hun huis zouden zijn gekomen en verzoeker zouden hebben gezegd om zich op zondag te gaan melden. Verzoeker verklaarde dat 'iedereen' zou hebben gezegd dat als hij zou gaan, hij dan nooit meer zou vrijkomen (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag A., p. 18). De commissaris-generaal motiveert hierover terdege als volgt: "*Enerzijds is het bizar dat Hamas zou menen dat u een dermate ernstig probleem voor hen vormt dat ze u zouden opsluiten en nooit meer zouden vrijlaten, maar dat ze toch een comfortabele termijn van drie dagen zouden geven om u te komen melden, in plaats van dat ze u dadelijk meenamen. Anderzijds kan u helemaal niet aannemelijk maken waarom men u dusdanig zwaar zou aanpakken. Indien men de lijn van uw relaas volgt was u al verscheidene keren opgeroepen of meegenomen door Hamas, en dan moest u telkens verscheidene uren op hun bureau spenderen waarbij ze u ondervroegen, beledigden en vernederden, voor u werd vrijgelaten (zie CGVS A, p. 16, 17). U stelt dus dat deze laatste oproeping fundamenteel anders zou zijn en dat men u voor zeer lange termijn zou willen opsluiten. Dit lijkt een bevreemdende en onlogische escalatie te zijn. Gevraagd waarom mensen dachten dat u niet meer zou vrijkomen, antwoordde u dat u ook overal over Hamas begon te praten en over hen kloeg (zie CGVS A, p. 18). Gevraagd wat u dan precies deed, verklaarde u dat u met burens en vrienden sprak over hoe Hamas u behandelde. Hamas zou hier via informanten misschien over hebben gehoord (zie CGVS A, p. 18). Dit is echter helemaal geen afdoende uitleg. Het is immers totaal niet overtuigend dat Hamas zou overgaan tot extreme maatregelen, enkel omdat u binnen uw eigen vriendenkring en familie klaagt over het feit dat ze u, volgens uw verklaringen, slecht zouden behandelen. Gevraagd wat u vreest in geval een terugkeer naar Gaza stelt u dat u zou worden vermoord door wat u over hen zei (zie CGVS A, p. 18). Het is evident dat dit totaal niet in proportie staat met wat u binnen de context van uw relaas deed.*"

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet verder komen dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een (subjectieve) vrees voor hun leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoekers wrijven de commissaris-generaal een aantal verwachtingen aan die de Raad niet kan lezen in de bestreden beslissingen, noch in het administratief dossier.

Verzoekers voeren voorts geen enkel verweer tegen de beoordeling van de commissaris-generaal van de voorgelegde documenten: "*De documenten die jullie voorlegden kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers jullie identiteit, herkomst, familiesituatie, jullie UNRWA-inschrijving en de handicap van [A.]. De convocaties hebben slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen in een coherent en aannemelijk vluchtrelaas, wat hier niet het geval is.*"

De Raad herinnert eraan dat de verklaringen van verzoekers voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in

het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat in deze niet het geval blijkt.

De Raad besluit dat de verzoekers er niet in slagen om de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoekers ter staving van hun verzoek om internationale bescherming hebben aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hen zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de vele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Verzoekers' kritiek op de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op *"de gehele Spaanse visumkwestie"*, is dan ook kritiek gericht tegen overtollige motieven die door de Raad niet worden weerhouden als pertinente vaststellingen. Verzoekers' kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te schragen.

In de mate dat verzoekers nog voorhouden dat hen het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

B. Verzoekers' socio-economische situatie in Gaza en andere relevante elementen eigen aan hun situatie die hen in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als *"een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is"*, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn, want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *"Operatie Beschermde Rand"* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in

precaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in precare omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium “*persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid*” in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die erkent dat bepaalde humanitaire of socio-economische omstandigheden in sommige gevallen een onmenselijke of vernederende behandeling kunnen vormen en aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoekers kunnen zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat hun socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moeten verzoekers aantonen dat zij omwille van hun persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zullen worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM als geschonden kan worden beschouwd. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel pas wordt bereikt wanneer verzoekers' persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om hen levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Daarnaast blijkt uit punt 7.2.3.1. dat ook rekening moet worden gehouden met alle andere relevante elementen eigen aan verzoekers' situatie die hen in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

Over verzoekers' socio-economische situatie en andere relevante elementen eigen aan hun situatie wordt in de bestreden beslissingen als volgt gemotiveerd:

“U heeft in Gaza steeds een eigen inkomen gehad. Initieel was dit uw meubelzaak, maar die moest u stopzetten vanwege beschadiging door een overstroming (zie CGVS A, p. 8, 16). Daarna leefde u van uw spaargeld, van uw werk als taxichauffeur (zie CGVS A, p. 8) en van wat uw zoon in Spanje en uw andere kinderen u opstuurden (zie CGVS A, p. 8). Het is echter duidelijk dat u wel over degelijke financiële middelen beschikte. In functie van uw Spaanse visumaanvraag kon u immers afdoende financiële middelen aantonen (zie CGVS A, p. 12). U stelt dat al uw spaargeld opging aan jullie reis naar Europa (zie CGVS A, p. 16). Daarbij moet echter worden opgemerkt dat, zoals hierboven geargumenteed, een groot deel van jullie reisweg niet geloofwaardig is. Het is niet aannemelijk dat jullie illegaal naar Europa reisden en men moet redelijkerwijs vermoeden dat jullie naar Europa reisden gebruik makend van jullie Spaanse visa. Een legale reis is uiteraard aanzienlijk goedkoper dan een illegale reis met een smokkelaar. Daaruit volgt dat er vraagtekens rijzen bij uw bewering dat al uw spaargeld zou zijn opgebruikt.

Verder wordt vastgesteld dat u over een degelijk familiaal netwerk beschikt in Gaza. Vier van uw kinderen verblijven momenteel weliswaar in het buitenland (zie CGVS A, p. 7), maar in elk geval uw zoon [J.] in Spanje steunde jullie financieel (zie CGVS A, p. 8). Uw dochter [T.] verblijft nog in Gaza en haar echtgenoot werkt als taxichauffeur (zie CGVS A, p. 7) Verder heeft u negen broers en zussen in Gaza (zie CGVS A, p. 5-6). Deze verkeren allen in zeer degelijke financiële omstandigheden. Ze hebben inkomsten uit zaken zoals de verhuur van eigendommen, een officierenloon van de Palestijnse autoriteit, een meubelbekledingszaak en werk als ingenieur en advocaat. Een werkte vroeger als juridisch adviseur in de rechtbank en is nu op pensioen. Een is ziek en werd geopereerd maar wordt

onderhouden door zijn kinderen die goede jobs hebben en hij had zelf ook enig kapitaal. U heeft ook een zus die in een welgestelde familie is gehuwd.

Langs de kant van uw vrouw is het minder duidelijk. Een zus woont in Jordanië en haar echtgenoot werkt daar in een restaurant (zie CGVS W, p. 4). Verder stelt zij in Gaza nog maar vijf overlevende broers en zussen te hebben (zie CGVS W, p. 4). Een zus en haar echtgenoot zouden geen inkomen hebben. Verder zouden vier broers in haar ouderlijk huis wonen met hun families. Zij zouden vroeger hebben gewerkt in de groentehandel en als arbeiders, maar nu weet ze niet van wat zij leven. Er zou geen breuk zijn tussen haar en haar broers maar gewoon weinig contact sinds het overlijden van haar vader (zie CGVS W, p. 4, 5). Het zou echter uitermate bevreemdend zijn dat zij van vier van haar broers helemaal niet zou weten van wat zij leven. Daarom werden enige opzoeken verricht en zo werden een [M.K.I.A.T.], een [M.K.I.A.T.] en een [A.K.I.A.T.] gevonden. Dit zijn dus drie mensen met de voornamen van haar broers (zie CGVS W, p. 4) en met dezelfde namen van vader en grootvader als uw vrouw en met dezelfde achternaam als uw vrouw. Ze verblijven ook alle drie in Gaza aangezien ze werden teruggevonden in bronnen die met Gaza zijn verbonden (zie de internetopzoeken toegevoegd aan het administratief dossier). Het lijkt dus redelijk ervan uit te gaan dat het hier om uw schoonbroers gaat. [A.] en [M.] verschijnen op lijsten van november 2017 van mensen die een pensioen zullen gaan ontvangen, blijkbaar van de Palestijnse Autoriteit. [M.] was iemand wiens pensioen van de Palestijnse Autoriteit werd stopgezet en die vervolgens actie voerde, voornamelijk in 2016, om dit opnieuw te ontvangen. Hij wordt vermeld bij een manifestatie en bij een rechtszaak hierover bij het Palestijnse hooggerechtshof. Het hooggerechtshof ging overigens over tot een vernietiging van de stopzetting van de lonen en pensioenen. Op basis hiervan en op basis van de reeds aangetoonde gebrekkige geloofwaardigheid van vooral uw vrouw, is het redelijk hieruit te concluderen dat minstens drie van de broers van uw vrouw, van wie zij beweerde niet te weten van wat zij leefden, voor de Palestijnse Autoriteit werkten en heden een pensioen ontvangen. Het is niet duidelijk welk voordeel zij zou willen halen uit dit achter te houden. Mogelijks wilde zij eventuele politieke posities of eventuele jobs bij de veiligheidsdiensten verbergen. In elk geval moet het CGVS besluiten dat de financiële positie van het familiaal netwerk van uw vrouw beter is dan zij wilde laten uitschijnen. Andermaal blijkt hieruit dat jullie bereid zijn de Belgische asielinstanties te misleiden indien jullie menen daar voordeel uit te halen.

Gebruik makend van jullie eigen middelen en de ondersteuning van jullie familiaal netwerk konden jullie steeds voorzien in onderdak in huurhuizen (zie CGVS A, p. 4). U en uw vrouw hadden medische zorgen zoals beschreven in de voorgelegde attesten van fedasil, maar u zou een medische verzekering hebben en in geval van zware operaties nam de Palestijnse Autoriteit de kosten op zich (zie CGVS A, p. 14).

De handicap van jullie dochter [A.] is uiteraard een zeer bemoeilijkende factor voor jullie situatie in Gaza. Het CGVS moet echter concluderen dat jullie in Gaza in de mogelijkheid waren hiermee om te gaan. Enerzijds bevonden jullie zich, zoals hierboven aangetoond, in een degelijke financiële situatie. Dit biedt bewegingsruimte om in de mate van het mogelijke een dagelijks leven in te richten dat beantwoordt aan de noden van [A.]. Anderzijds hadden jullie in Gaza wel degelijk toegang tot begeleiding en ondersteuning. Verscheidene hulporganisaties boden ondersteuning aan families die voor een gehandicapt familielid zorgen. [A.] kon gebruik maken van dagopvang en opleiding bij dergelijke organisaties en kreeg ook een soort uitkering (zie CGVS A, p. 15)."

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift bovenvermelde concrete motieven grotendeels ongemoeid laten, met uitzondering van de situatie van derde verzoekster, de meerderjarige dochter van eerste verzoeker en tweede verzoekster. Verzoekers betogen dat de mogelijkheden om een menswaardig bestaan uit te bouwen in Gaza zeer beperkt zijn en dat de handicap van derde verzoekster dit extra onderstreept. Het is niet omdat zij zich in het verleden hebben kunnen handhaven dat dit ook voor de toekomst geldt.

Uit de Belgische medische attesten in het administratief dossier blijkt dat derde verzoekster, geboren in 1980, rolstoelgebonden is wegens spastische quadriplegie als gevolg van 'cerebral palsy' (hersenvlamming). Zij lijdt ook aan chronische gastritis. Derde verzoekster is nooit naar school geweest en is analfabete. Volgens de Belgische medische attesten is er geen sprake van een mentale achterstand. Derde verzoekster behoeft chronische medicatie. In de medische rapporten van de Palestijnse artsen wordt vermeld dat derde verzoekster niet kan staan of stappen en compleet afhankelijk is van een zorgverlener. Psychosociale steun en opvolging worden aanbevolen.

Dat derde verzoekster een zeer kwetsbaar profiel heeft en dat dit een relevant element eigen aan verzoekers' situatie is, wordt niet betwist. In de bestreden beslissingen wordt immers bevestigd dat de handicap van derde verzoekster "een zeer bemoeilijkende factor is voor [verzoekers'] situatie in Gaza".

Eerste en tweede verzoekers werden over de situatie van hun dochter, derde verzoekster, bij het CGVS ondervraagd.

In het gehoorverslag van eerste verzoeker kan het volgende worden gelezen:

“- Wat voor verzorging had zij nodig in Gaza?”

In Gaza bestaat geen enkele hulp of steun voor gehandicapten. Internationale organisaties komen speciaal voor gehandicapten om hen te steunen en voor hen te zorgen.

- En die therapieën, wat dat allemaal van die organisaties, of op uw eigen kosten?

Nee gratis. Europese organisaties.

- Had A. daar behandeling nodig die ze niet kon krijgen?

Ja.

- Zoals wat?

Voedsel, vitaminen. In dat centrum van de unie van gehandicapten. Ze kreeg daar loon.

- Die Europese organisatie. Van waar kwam er nog hulp?

Ja, ze kregen veel hulp en materiaal. Nooit binnenland. Altijd buitenland.

- Was er iets van opvang? Onderwijs?

Ja ze werd iedere dag meegenomen en teruggebracht naar een plaats waar ze een soort van opleiding gaven, maar mijn dochter kan niets doen. Haar handen zijn verlamd. Ze kan niets pakken of bewegen, maar ze kwamen haar elke dag halen en terugbrengen zodat ze zich kan vermaken. Komt zeer gelukkig thuis. Mijn dochter kan niet doen. Alle zorg nodig. Eten geven, wassen, helpen bij douchen, zelfs voor toilet heeft ze hulp nodig.

(....)

- Is er iets specifiek dat u vreest voor uw dochter A. moest ze teruggaan?

Ja, als mijn dochter iets hoort over Gaza dan begint ze te trillen en te wenen. Als ze terug moet gaat ze zelfs sterven van de angst. Gewoon spreek met haar en over Hamas en dat is wat ze gaat zeggen. Ze haar: ik breng je terug naar Gaza? Je haar reactie zijn.” (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag, p. 15 en 19).

In het gehoorverslag van tweede verzoekster kan het volgende worden gelezen:

“- Wat deed M. precies dat ze het zo op hem gemunt hadden?”

(...) A. zei dat ze in Gaza niet kan slapen. Hier wel. A. werd in Gaza niet behandeld. Hier wordt ze volledig behandeld. Met de behandeling hier en met mijn steun begint ze stappen. En ze kan ook haar hand wat gebruiken. Ze zegt: ik ben niet meer bang zoals in Gaza. We zijn geen vluchtelingen meer. Niemand komt mijn vader meenemen. We zijn veilig hier.

(...)

- Los van de problemen waar we al over spraken. Voor A., moest zij terugkeren naar Gaza, wat moet zij vrezen?

A. wilt niet terugkeren naar daar. Ze wilde jou zelfs spreken om jou te vertellen dat ze haar ID hier recht tegenover jou wilt verscheuren om zeker niet terug te moeten naar Gaza. A. werd geterroriseerd door Hamas, door het schieten en bombarderen, en het geluid van vliegtuigen, A. voelt zich enkel hier voor het eerst veilig. Voor het eerst lang geslapen en geen zorgen. A. en ik willen hier blijven onder jullie bescherming met de rest van mijn kinderen. Wij keren nooit terug naar Gaza.

- Dus A. vreest Hamas en de oorlogssituatie. Nog andere problemen moet ze vrezen?

A. ook in Gaza heeft geen gelegenheid om te gaan studeren; Om medische zorg te krijgen. Hier op school leer ze wat praten. Ze wilt zelf naar school gaan. Door de goede medische zorg begint ze te stappen. Voor het eerst hier slaapt ze de hele nacht. Als ze het geluid van een vliegtuig hoort vraagt ze of die gaat bombarderen of niet. Ik bevestig voor haar dat het gewoon een vliegtuig is. Niet voor bombarderen. (...)” (AD CGVS, stuk 11, gehoorverslag, p. 12 en 14-15).

Uit deze gehoorverslagen blijkt dat verzoekers enerzijds eenstemmig en duidelijk verklaarden dat hun dochter in Gaza niet de behandeling kon krijgen die zij nodig had. Anderzijds maakte eerste verzoeker gewag van Europese organisaties die gratis hulp en zorg bieden aan gehandicapten, vermeldde hij een centrum “van die unie van gehandicapten” waar zijn dochter “loon” kreeg en verklaarde hij dat zijn dochter iedere dag opvang had in een plaats waar ze opleiding kreeg en dat ze gelukkig thuis kwam.

Ter terechtzitting verklaart eerste verzoeker dat zijn dochter in Gaza geen enkele zorg of behandeling kreeg. Zo kreeg zij geen kinesitherapie na haar operatie. Eerste verzoeker ontkent ook dat zijn dochter dagopvang genoot in Gaza en stelt dat zijn verklaringen hierover bij het CGVS enkel betrekking hadden op een verder verleden.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat eerste en tweede verzoekers in wezen summier werden bevraagd over de hulpverlening en zorg die aan hun dochter in Gaza werd verleend en dat er niet werd doorgevraagd over de zorg en behandeling die het aan derde verzoekster in Gaza zou ontbreken.

Dat eerste en tweede verzoekers' dochter, gelet op haar zeer kwetsbaar profiel, veel zorg behoeft en hiervan afhankelijk is, wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat deze dochter, derde verzoekster, heel angstig reageert wanneer de situatie in Gaza te sprake komt, zoals eerste verzoeker en tweede verzoekster tijdens hun gehoren aangaven (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag, p. 19 en stuk 11, p. 14-15) en de Raad tijdens de terechtzitting zelf kan vaststellen.

Verder merkt de Raad op dat eerste en tweede verzoekers ook als kwetsbaar kunnen worden beschouwd. Zij zijn beiden respectievelijk 63 en 58 jaar oud. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker een hartoperatie heeft ondergaan in Gaza, in België ook een operatie en onderzoeken onderging en heden een hele lijst chronische medicatie behoeft. Tijdens zijn gehoor geeft hij zelf aan snel moe te worden, niet meer dan 200 meter te kunnen wandelen en dan te moeten rusten (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag, p. 2). Tweede verzoekster werd eveneens in België geopereerd en behoeft een lange lijst aan chronische medicatie. Tijdens de terechtzitting geeft eerste verzoeker aan dat bijna al zijn kinderen zich buiten Gaza bevinden en dat hij en tweede verzoekster bevreesd zijn voor de toekomst van hun dochter mocht er iets met hen gebeuren.

Uit de COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 20 december 2019, blijkt dat de bijstand die UNRWA gemandateerd is om te verlenen aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in Jordanië, Libanon, Gaza, Syrië en de Westelijke Jordaanoever bestaat uit volgende dienstverlening: gezondheidszorg, onderwijs, hulpverlening en sociale voorzieningen, kampinfrastructuur en kampverbetering, microfinanciering en noodhulp, inclusief in tijden van gewapend conflict (*"The Agency's services encompass education, health care, relief and social services, camp infrastructure and improvement, microfinance and emergency assistance, including in times of armed conflict"*). De budgettaire tekorten hebben, zoals hierboven vermeld, UNRWA genoodzaakt om enkele maatregelen te nemen om zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. De Raad kan op basis van de beschikbare landeninformatie niet nagaan welke impact de budgettaire tekorten en genomen maatregelen hebben op de hulpverlening en de sociale voorzieningen van UNRWA ten aanzien van gehandicapte personen in het bijzonder. Evenmin kan de Raad nagaan of de begeleiding en ondersteuning die buitenlandse hulporganisaties bieden aan gehandicapte personen in opdracht van UNRWA gebeurt alsook structureel en duurzaam is.

Gelet op het zeer kwetsbaar profiel van derde verzoekster, haar nood aan medicatie en psychosociale opvolging, de eigen kwetsbaarheid van haar ouders, in casu eerste en tweede verzoekers, de financieringsproblemen van UNRWA, de beperkte vragenstelling over de hulpverlening die derde verzoekster genoot in Gaza en het ontbreken van relevante landeninformatie, is de Raad van oordeel dat een grondiger onderzoek zich opdringt om na te gaan of verzoekers zich actueel niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, het ontbreken van relevante landeninformatie en het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Bijgevolg worden de bestreden beslissingen vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De drie beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 november 2019 worden vernietigd.

Artikel 4

De zaak met rolnummer X wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES